

MENJAR DE GOS

Un relat de: [Pim](#)

Vull dir-te que de tant en tant entro en sintonia amb l'univers. La sintonia amb l'univers m'acosta a una dimensió que és ocupada per tots els sers que poblen el món, i principalment els sers pluricel·lulars. Llavors preparo el menjar del meu gos.

M'acosto al mercat i compro el que més li agrada, i afegeixo un ós de genoll de vaca. Preparo per ell, cuidadosament, un plat cuinat, que li donaré un cop sigui fred. Però al genoll li faré un bull i el deixaré refredar a part.

L'ós del genoll de vaca és el que més li agrada. S'instal·la en un recó, ajagut, i comença a rosegar mentre jo el miro i prenc apunts.

El gos ha entrat en un espai que solament ell controla. Deixa de mirar i d'estar atent a totes les coses, i es concentra en si mateix. Es veu molt clarament en els seus ulls, que miren cap endins seu. Està superconcentrat en la feina, de manera que és tot el seu ser qui rosega, qui tasta, qui menja. Cap cosa el podria treure del seu estat.

He pres apunts i m'he aplicat a copiar-l'hi la fúria. La modèstia no m'impedeix de dir-te que de vegades he tingut èxit.

Al principi em costava de menjar mirant cap endins meu. Em distreia. He tingut que treballar de valent i finalment sí, finalment he aconseguit concentrar-me tan en el mastegar i en el percebre el sabor de les coses, i les textures, i les olors, que puc dir que també estic en sintonia amb mi mateix i amb l'univers.

He pensat que podria aprofitar aquest èxit per aconseguir la mateixa harmonia de la que et parlo quan estic mirant per la finestra : rossegar a poc a poc el que veig, mastegar els grocs, els verds, els delicadíssims blaus de la tarda quan sento, vives, les coses de l'estiu.

Noi, això és molt difícil. Em falta el talent, o el coratge, o un animal que em porti de la ma. De moment, l'únic que soc capaç de fer, quan per la finestra veig un pollancre que fa brillar les fulles, és escriure que veig, per la finestra, un pollancre que amb aquesta mica d'airet fa brillar les fulles.